

ÉVKÖZI 13. VASÁRNAP

A év

1- 4 oldal

Olv.: ApCsel 12,1-11 – 2Tim 4,6-8.17-18 – Mt 16,13-19

SZENT PÉTER ÉS SZENT PÁL APOSTOLOK

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTBESZÉDE**KEDVES TESTVÉREK!**

Ez nem csak 2000 évvel ezelőtt volt kérdés, ma is kérdés és amíg a világ-világ, mindaddig kérdés lesz, annak ellenére, hogy hallottuk: “A pokol kapui sem vesznek erőt rajta.” *Mi a kérdés? - Hogyan tovább?* Hogyan tovább Jézus halála után 2-3 évtizeddel? Hogyan tovább most, 2000 évvel Jézus halála után?

*Igen, ez a kérdés azért vár megválaszolásra,
mert az ember életéről van szó.*

Jézus azért jött, hogy az embernek élete legyen. Többről van itt szó, minthogy vegetál az ember. Többről van szó annál, minthogy tenyész életet éljen az ember. Bár, ma már ez is kérdés. Ma már azért kérdés, mert mintha az ember a természetes gondolkodását is elveszítené. De hát az Isten az emberre gondol. *Istennek fontos a mi emberi életünk, hiszen Isten gyermekei vagyunk.*

Ma, Péter és Pál apostolok ünnepén nagyon fontos üzenete van az egyháznak. Éppen erre a kérdésre találhatunk valamilyen fajta választ.

Hogyan kell gondolkodni az életről?

Hogyan kell gondolkodnunk egymásról?

Mi az, ami szükséges ahhoz, hogy emberhez méltó életünk legyen, amelynek legfontosabb támasztéka emberi oldalról nézve a *testvériség*.

*A testvériség alapja lehet az egymással való egységnek
és ez feltétele annak, hogy az élet viruljon, az élet kiteljesedjen!*

Erről csak akkor lehet gondolkodni, beszélni, ezért tenni, ha egymást elfogadjuk, egymással közösségben vagyunk. Ennek az egyetlen és igazi munkálója Jézus Krisztus, az Isten Fia, akit az Atya küldött.

Péterrel és Pállal kapcsolatosan éppen itt találok egy egészen sajátos gondolatot. Mindkét apostol valamit kimond, mégpedig olyant, amit csak ők ismertek fel. Ebből a felismerésből táplálkozik az élet. Ez a felismerés a következő volt: *Jézus több, mint próféta!* Ahogy hallottuk az evangéliumban: “Kinek tartják az emberek az Emberfiát?” Különböző válaszokat hallottunk: “...vagy egynek a próféták közül.” Péter és Pál is ezzel kapcsolatosan egy sajátos felismeréssel ajándékoz meg bennünket. Talán ezért lehet azt mondani, hogy ők az egyház oszlopai. Ebből több következtetést vonhatunk le.

Milyen is az az egyház, amit Krisztus akart? Péterre meg Pálra gondolva nyugodtan mondhatjuk azt, hogy ez nem egy álom. Jézus álom-egyházról gondolkodhatott volna abban

az esetben, ha tökéleteseket hív. De van-e tökéletes ember? Valójában ennek a két embernek a személye kihív bennünket ebből az ábrándból, ebből az álomból, amikor mi úgy gondolkodunk magunkról, mintha tökéletesek lennénk, egymástól is esetleg ezt várjuk el, az egyházzal kapcsolatosan pedig másra nem is gondolhatunk.

Holott az egész egyháznak az a küldetése, hogy megszabadítsa az ember önmagától. Megszabadítson bennünket egymástól. Ez csak akkor lehetséges, ha valamiképpen a tökéletlenségeink fölé emelkedünk.

Ennek egyetlen lehetősége van, ha el tudjuk hinni azt, hogy az élet ajándék.

Ez az Isten ajándékozta emberi élet

csak az Isten szeretetére, a kegyelemre hivatkozva bontakozhat ki.

Pál apostol ezt a sugallatot hallja: “Elég neked az Én kegyelemem!” Péter apostol is megtapasztalja, akár amit most hallottunk az olvasmányból: “Az Úr megszabadított!”

Ha ezeket a szempontokat egyszerűen összefogjuk, máris egy csodálatos perspektíva bontakozik ki a számunkra, a hogyan tovább-al kapcsolatosan. Abban az időben – a Szentírás ezekről az eseményekről szól ma is természetesen – az új közösség, a krisztusi üzenetre hivatkozó közösség ellenséges környezetben élte a mindennapjait. Szinte mindenki ellensége volt. Ellensége volt ennek a keresztény gyülekezetnek a zsidó ortodoxia. Ellensége volt ennek a közösségnek a pogány gondolkodás. Ezekkel kapcsolatosan nem kell rosszra gondolni. Hiszen a zsidó ortodoxiában a vallási előírásoknak, törvényeknek hatalmas hordozó, megtartó ereje volt. A pogány gondolkodás sem azt jelenti, hogy hiábavalóságokkal foglalkoztak csupán. Gondoljunk csak arra, hogy Pál apostol az ő igazságainak kifejezésére a pogány filozófia igazságait veszi kölcsön. A pogány emberek kifinomult gondolkodása segíti őt abban, hogy elmondhassa nekünk, mit is akar velünk az Isten.

Mindenesetre ez a közösség egy ellenséges környezetben éli a mindennapjait és ezért volt olyan döntő, hogy hogyan tovább? Péter meg Pál apostolok kezdettől fogva egy sajátos üzenetet hordoznak így összetartozásukban. Két olyan különböző adottságú, különböző értékeket képviselő ember, mint ők, mégis együvé, egybetartoznak. Ez jellemzője kezdettől fogva az egyháznak. Talán nem is gondolunk arra, hogy ennek milyen fontos az üzenete. Ellentétes adottságok, ellentétes gondolkodású két ember és ugyanakkor elválaszthatatlanul összetartoznak.

Valahol itt, ennek az igazságnak a mélyén találhatja meg az ember a közösség filozófiáját. Hiszen mindannyian különbözők vagyunk és mégis össze kell tartoznunk.

Halljuk már ebből, milyen az egyház igazi arculata:

a különböző adottságú, különböző természetű,

különböző végzettségű emberek valamilyen fajta ökumenéje, közössége,

amely fölött az Isten szeretete virraszt,

amely közösséget az Isten ereje hordozza.

Pál apostol megfogalmazása szerint a Lélek, mert az Isten Lelkének nincs akadály, ahogy itt ma hallottuk az olvasmányban is: “Az Isten Angyala.” A Biblia amikor ilyet mond, akkor a Lélekre gondol. Egyszerűen megragadja Pétert.

Testvérek!

Éppen csak jelzésszerűen. *Péter apostol* egy egyszerű tanulatlan halász ember, tele lelkesedéssel. Szerencsére, szerencséjére egy dolog visszatartja, a félelem. Egyébként gyáva, félénk ember. Ha ez a fék nem lenne az ő életében, mi mindenbe ment volna bele ez az ember.

Pál apostol egy tanult ember, ma így mondhatnám, teológiailag képzett ember, bátor harcos. Ugyanakkor van az ő életében is egy figyelmeztetés. Tövist kaptam a testembe. Ez a tövis állandóan figyelmeztette ezt a zseniális embert a korlátaira, hogy eljusson egészen odáig: csak az Ő kegyelme számít.

Testvérek!

Mindkét ember esetében van egy felismerés. “Kinek tartják az emberek az Emberfiát?” - kérdezi Jézus. *Péter* válaszol: “*Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia, te vagy a Messiás!*” - mondja ki az igazságot ez az egyszerű ember. Tehát nem egy a próféták közül. Te vagy *a* Messiás, te vagy *a* Küldött, te vagy *a* Fölkent.

Pál, aki üldözi a keresztényeket, nem tudom ki elől menekül? Ki tudná megmondani, mikor az ember menekül, ugyan miért és hova akar eljutni? De egy biztos, Valaki utoléri és akkor ez az ember fölismeri azt, hogy itt nem a próféták akár legnagyobbjáról van szó, hanem arról *a* Valakiről, *akit az Isten elküldött maga helyett*. Pál egész gondolkodását ez határozza meg. Pál fölismeri ebben a fényben, hogy Jézus, - akit az Isten küldött el maga helyett közénk emberek közé, - nem egy provinciális kérdést akar megoldani, *az egész emberiség helyzetét oldja meg*. Ezért Pál: “Krisztus szeretete sürget!” Ő a nemzetek apostola. Mindenhova el akarja vinni ezt az igazságot.

Testvérek!

Ez a két azonos, mindent meghatározó fölismerés a két ember esetében. Ebben tartoznak össze. “Te Péter vagy és Én erre a Sziklára építem egyházamat.” Pál esetében ilyen vallomásról nem hallunk. De Péter esetében az ő hite, a Sziklába vetett hite az, ami mindennél erősebb. A Szikla Jézus és az ő számára Jézus jelent mindent. A te hitedre építem az egyházat. Ez a “te hited” ez a Jézusba vetett hit és majd megtérvén megerősíted testvéreidet. Pál egy nagyon hosszú útról tért meg, hiszen üldözte a keresztényeket és aztán lesz Krisztusnak legelhivatottabb hirdetője.

Testvérek!

Itt, amit nekünk tudatosítani kell magunkban az a következő: Mi emberek biztos, hogy másképp gondoltuk volna. Egy ilyen gyáva, tanulatlan, az életét féltő, Jézusát megtagadó Péterre biztosan nem bízunk volna az egyházat. Kinek jutott volna eszébe, hogy egy üldöző lesz az, aki a legtöbbet szenved azért, Akit üldözött.

Az üzenet azért fontos, mert az az egyház, amely Krisztusra épül, amely egyháznak a két oszlopa Péter meg Pál, az az egyház emberekből épül, belőlünk, akik nem vagyunk tökéletesek. Péterek vagyunk, meg Pálok vagyunk. Ez azért nagyon fontos, - és azt hiszem, hogy ez a legfontosabb üzenet,- mert

*valójában csak az tartozhat az Istenhez,
aki tudja azt, hogy önmagában gyenge, erőtlens!*

Csak ebből az emberből lehet Krisztus követője. Csak az ilyen ember lehet az egyház tagja. Ha valamikor hangsúlyozni kell és ha a *hogyan továbbra válaszolni akarunk, akkor pont itt van a válasz.*

Mi egy olyan világban élünk, ahol az emberek azt gondolják, hogy ők mindenre képesek. Ők minden kérdést meg tudnak oldani. Mindenre van válaszuk. Az őskeresztény közösségnek éppen itt, ezen a ponton találjuk meg azt a szemléletét, amit ma el kell sajátítanunk. Rájuk többé nem érvényesek a zsidó vallási előírások. Őket már nem kötik a zsidó törvények, amelyek szerint az ember a maga erejéből, áldozataival, nagylelkű gesztusaival, - gondoljunk a farizeusok gondolatvilágára, - üdvözítheti magát és megszerezheti a mennyet. Ez az a lényeges üzenet és Jézus ezért építi az egyházat Péterre meg Pálra, két esendő emberre, mert mindketten ezt az igazságot hordozzák, hogy

az ember Isten kegyelmével erős!

Egyedül az az ember szabadulhat meg önmagától, szabadulhat meg a másoktól való félelmeitől, aki *Isten kegyelméből él.*

Ezen a mai ünnepen, Péter és Pál apostolok ünnepén köszönjük meg Pál harcos szellemét. Ne értsük félre azt a kardot, ami ott van a kezében a szent Péter bazilika bejáratának egyik oldalán, nem hadvezéri kard az. Arra akar csak figyelmeztetni, hogy mint római polgárt, kard által végezték ki.

Ma kezdődik szent Pál éve
és a falakon kívüli szent Pál bazilikában nagy ünnepség van.

Szent Pál példája arra figyelmeztessen bennünket, hogy a kereszténységünknek ára van, a hűséget meg kell fizetni. Ha *szent Péterre* gondolunk, akkor pedig sohse felejtjük el, a szeretet elsőbbsége mindenek fölötti.

*Ünnepeljünk együtt ebben az egyházban,
amely a mi éltető közösségünk,
amelyet az Isten kegyelme hordoz!*

+ A M E N +